

[Collet]

så med passende store imødekommelser fra Socialdemokratiet med hensyn til nedskæringer på forsvaret ordner dette sig nok. At en S-SF-regering vil være nødt til at nedskære forsvarrets bevillinger, er der ingen tvivl om.

S og SF ønsker at være et alternativ til den nuværende regering, men en fælles, sammentømret politik ønsker de endnu ikke at fremlægge; ikke engang når vi behandler finanslovsforslaget, præsterer S-SF et fælles oplæg. Det er mærkeligt. Skulle forklaringen være, at Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti ikke ønsker at skræmme borgerlige marginalvælgere væk ved at fremlægge en fælles politik? Denne politik ville nødvendigvis i betydelig grad være præget af SFs parti-program. Kun ved ikke at fremlægge en fælles politik med SF kan Socialdemokratiet erobre tilstrækkelig mange midtervælgere til, at det røde skyggekabinet kan blive til en rød regering.

Men så let slipper S og SF ikke. I stigende grad vil Socialistisk Folkeparti og Socialdemokratiet fra befolkningen, fra pressen og fra Folketingets partier blive stillet over for et krav om, at vi nu må vide, hvad Socialdemokratiets og SFs fælles program går ud på. Det nytter ikke, at Socialdemokratiet og SF siger, at de først vil fortælle det efter valget; den hopper vælgerne ikke på.

Jeg erindrer samtidig om, at to af de nuværende regeringspartier i 1981, mens de var i opposition, udformede et fælles program og udarbejdede et alternativt finanslovsforslag. Det har Socialdemokratiet og SF ikke evnet, hverken hver for sig eller i fællesskab.

Finanslovsforslaget for 1987, det femte borgerlige finanslovsforslag i træk, er et logisk led og en logisk videreførelse af den langsigtede strategi, som regeringen lagde i 1982 for at få genoprettet landets sørgeligt mishandlede økonomi. I 1982 befandt Danmark sig i økonomisk kaos: konkurser, arbejdsløshed, inflation prægede landet. Ikke mange forstod, hvor dybt alvorlige problemer vi var ude i. Firkloverregeringen spåede, at det ville blive en lang og sej proces at reparere økonomien, og det har det været, men firkloverregeringens strategi har været vellykket. Resultaterne heraf kan ikke gentages ofte nok: en forbedring af beskæftigelsen og reduktion af arbejdsløsheden, som ikke har noget sidestykke i Europa; især er ungdomsarbejdsløsheden faldet langt stærkere her end i andre

lande. Vi har uafbrudt siden 1983 haft en økonomisk vækst, som har været højere end i de lande, vi normalt sammenligner os med, og har haft et rentefald, som ikke har sin lige i Europa. Underskuddet på statsfinanserne er styrtdykket. Fra et forventet underskud i 1983 på 80 mia. kr. får vi i 1986 et overskud, som måske nærmer sig 10 mia. kr.

Som noget meget centralt er den private andel af den danske økonomi steget meget kraftigt, nemlig fra 38 pct. til 43 pct., det vil sige med over 1 pct. om året i den nuværende regerings tid. I de øvrige europæiske lande er det gået modsat.

Inflationen er næsten forsvundet, og real-lønnen er forsvaret.

Regeringens reformarbejde tager naturligvis sigte på hele befolkningen. Det gælder ikke kun den økonomiske opretning med de mange nye arbejdspladser. Vi interesserer os også for moderniseringen af det offentlige, og det gælder arbejdslivets og arbejdspladsernes udvikling.

På en række områder er der gennemført foranstaltninger, der forøger den sociale standard, fremmer sundhed og miljø og i det hele taget gavner den enkelte og samfundet som helhed.

Men det er ikke kun den bedst stillede halvdel af befolkningen, som har haft gavn af regeringens politik. I 1982 havde 54 pct. af familierne ejerbolig; nu er tallet 57 pct. 55 pct. havde egen bil; nu 60 pct. 69 pct. havde fjernsyn; nu 79 pct. 58 pct. havde vaskemaskine; nu 62 pct.

Og så det sociale. I denne regerings tid, sagde hr. Svend Auken, er der sket store sociale forværringer. Det er et stift stykke.

Lad os først se på arbejdsløsheden. Den er gået ned med 60.000 personer i denne regerings tid. Det er da en social forbedring. Og 200.000 nye beskæftigede har vi fået; det er folk, som er gået fra en lavere indkomst til en egentlig lønindkomst. Det er da også en social forbedring. Antallet af kontanthjælpsmodtagere er faldet med 20.000 i denne regerings tid. Er det ikke en social forbedring? De enlige forsørgere har fået højere bistandshjælp, og laveste invalidepension er sat op med 20.000 kr. Det er da ikke asocialt. Indtægtsgrænsen for fripladser i børneinstitutionerne er hævet med 50.000 kr. Det er da en social forbedring. Svært handicappede får større bidrag til deres hjælpemidler, og bar-